

хле, гдѣто като ми извѣсти че имало, тръгнахме тичишкомъ и двамата къмъ града; но защото бѣше вече се стъмнило по пжтя, замръкнахме и спяхме, качени на едно дърво, гдѣто утрѣнѣта отъ него съгледяхме Турската конница, която ходеше да разгледжа мѣстата съ развити байраци червени тукъ тамъ покрай високитѣ мѣста, щото оттамъ като слѣзохме гледяхме да вървимъ все въ затулени мѣста, каквото да не ни съзржтъ Турцитѣ, които зехж често да кръстосватъ по тѣхъ мѣста и сполучихме най-сѣтнѣ да пристигнемъ до тукъ живо и здраво.

Слѣдъ тоя и други много още разговори що имяхме, най-сѣтнѣ се опростихъ съ тѣхъ и си отидохъ. Когато влѣзохъ въ двора ни, братъ ми Андонъ веднага ме захвана и каза: хайдѣ ставай зимай пушката и върви съ другитѣ да вардишь, гдѣто бѣхж дошли другитѣ да го викатъ; та слѣдъ малко пристигна и Попъ Иванъ съ една сабя подъ дългото си черно расо и другитѣ първи се събрахме у дома и тръгнахме. Часа бѣше прѣзъ нощѣта близо $2\frac{1}{2}$ —3 та кога излѣзохме да вардимъ, походихме тукъ тамъ по крайщата на града по Турскитѣ махли да глѣдаме Турцитѣ да не бѣгатъ и извѣстиватъ за състоянието на градѣтъ, който е съ малко войска, а и мѣсечената взе късно да изгрѣва, дѣто слѣдъ малко ходение и обикаляние съ другаритѣ си завръщамъ се къмъ дворѣтъ наблизо, сѣтне дохажда при мени и зетъ ми Иванъ Русевъ съ когото вардихме пѣщо около 2 часа и се спрѣхме до доварѣтъ, та сме задрямали, та ни събудихж другитѣ, които ходихж прѣзъ нощѣта да съгледжатъ да се неуспиватъ стражитѣ и като заминахж, видѣхъ, че зе да приближава да се съмвува, а и сжиъ ми палѣгна, оставихъ се да вардя, та си отидохъ, лѣгнахъ и поспяхъ малко.

Въ Вторникъ 19-й Юлий утрѣнѣта, щомъ се пукна зора и слънцето изгрѣ, всичко се размърда въ града, и офицери, и войскари, и граждани и селени, и мъже и жени, съ една дума цѣлий градъ бѣше на кракъ, едни отидохж да съгледжатъ да ли са наблизо Турцитѣ; други като се почна битката часа отъ 11—12 по турски, трая до $4\frac{1}{2}$